

REAP

lekaszál

*Párizs
Könyvek*

TILLIE COLE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

TILLIE COLE

REAP

le k a s z á l

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS: A 221-es

MÉREG.

Fájdalom.

Perzselő fájdalom.

Kibírhatatlan, kibaszottul égető fájdalom.

Lávafolyam száguldott az ereimben.

A bőröm... a bőröm túl forró volt... túlságosan feszült a húson...

Dühösen ziháltam... olyan rohadtul sok dühöt kellett bent tartanom... bele-belenyilalt az agyamba, örületbe kergetett...

Tépj darabokra valakit, acsarogtam. Törd össze a csontját, szakítsd szét a húsát... Érezd, ahogy vértől nedves a kezed.

Csuklómon és bokámon vasláncsal járkáltam fel-alá. Ölnöm kellett. Ki kellett szabadulnom azokból a láncokból.

Ölnöm kellett, hogy megállítsam a mérget.

Ölnöm kellett, hogy megállítsam a fájdalmat odabent.

– Visszajöttél New Yorkba? – szólalt meg valaki a szoba túloldalán. – Megtörtént végre a grúzok nagy visszatérése?

– Igen, eljött az ideje. Le kell zárunk pár dolgot. Régi dolgokat – szólt a Gazdám. A hangjától zakatolni kezdett a szívem. *Hallgass a Gazdára. Teljesítsd a Gazda parancsait.*

Lépések kopogtak a hideg, kemény padlón. Egy férfi a Gazdámhoz közeledett. Szaporáztam a lépteimet.

– A Volkovokkal? – kérdezte a másik hang. – Mert ha igen, akkor sok minden történt negyven év alatt. Érinthetetlenek. Túl erősek.

A Gazdám felnevetett.

– Erősebben tértünk vissza.

– Tudják, hogy itt vagytok?

– Hamarosan rájönnek – felelte a Gazdám lélegzetvételenyi szünet után. – Nem fogunk bujkálni a vörös söpredék előtt!

A Gazdám visszatért hozzám, és hozott magával egy férfit. Megfeszültek az izmaim, és rájuk vicsorogtam, ahogy közeledtek... *túl közel jöttek.*

– Mi a...?

– Kifejlesztettünk egy új drogot. Bizonyítottan százszázalékos engedelmességre bír minden alanyt. Senki más nem tudja ezt garantálni, Nasar. Az olaszok még csak távolról sem láttak ilyesmit. Az üzleted egy szempillantás alatt túlszárnyalja az övékét, amint a lányaid elkezdik teljesíteni a vevőid minden óhaját.

A Gazdám hangja belefűrődött a fülembé. Mindig meghallottam a Gazdám hangját. Megfeszült a testem, ahogy vártam az utasítására. A sötét, nedves földre szegeztem a tekintetemet, ahogy a Gazdám parancsolta. Sosem vettem fel a szemkontaktust. Azt mondta, kutya vagyok. Egy gyilkos. Azt mondta, a rabszolgája vagyok.

Perzselő hőség mart a húsemba; a fejemben kezdődött, majd az égő fájdalom végigsöpört a testemen. Remegtem, aztán megfeszültem, végül felüvöltöttem a kintől. Hatalmába kerített a düh.

Rángott, viszketett, lángolt minden egyes izmom. Vérontásra szomjaztam. Már csak attól, hogy elképzeltem, ahogy kivégzem az ellenfeleimet, hangosan ráztam a láncaimat. Ökölbe szorult a kezem, teszteltem a csuklómat körbefogó nehéz bilincsek szilárdságát.

A Gazdám még közelebb lépett, mire még gyorsabban kezdtem járkálni. Vadabbul vert a szívem. Összeszorítottam a fogamat, és hangosan felszisszentem.

Klavs, klavs, klavs – ölj, ölj, ölj! Ölnöm kellett.

Az idegen férfi felém indult. Mély levegőt vettem. Morogtam és rávicsorogtam, így figyelmeztetve, hogy kurvára ne jöjjön a közelembbe.

Hátrébb lépett. Éreztem a félelem szagát a rohadékon.

Félelem.

A félelem bűzlik. A félelem orrfacsaró. Rohadtul *ki nem állhat-tam* a félelmet.

Klavs, klavs, klavs...

Az ereimben futó méreg még jobban perzselt, sikítottak az izmaim az égető drog okozta fájdalomtól. Megrántottam a kezem körül lógó láncokat, menedéket kerestem a méreg kínzása elől. Feszültek az izmaim, megmerevedett a nyakam, kihúztam magamat, és egy fülsiketítő üvöltés kíséretében még sebesebben kezdtem járkálni.

Oda-vissza... oda-vissza... oda-vissza...

A férfi közelebb lépett, körözni kezdett körülöttem. Izzadságcseppek hulltak a homlokáról a pince repedezett padlójára.

– Képes vagy ezt itt kontrollálni? Vadnak tűnik.

A Gazdám lépett egyet felém. Közel jött, megfeszült a testem. A kezemre csapott.

– A 221-es az egyik legértékesebb tulajdonom, a prototípusom, a *dzaghiim*, a kutyám. Bármilyen parancsot végrehajt. Mindent. Ma

reggel kapott egy adag A típusú drogot. Az A típusú drog gyilkosokat csinál, akik akkor ölnek, amikor csak kell. A B típusú pedig tökéletesen engedelmes szolgálkat hoz létre; szolgálkat, akik bármit megtesznek, amit csak akarsz. – A Gazdám hangja remegett az izgalomtól. – A 221-es tökéletes hatékonysággal gyilkol. A teljes megsemmisítésig.

A férfi megállt mellettem, hallottam, ahogy zakatol a szíve.

– Bizonyítsd be! – felelte halkán.

A Gazdám felnevetett.

– Hoztál embereket?

– Persze – válaszolta a másik férfi. – Tereljétek be őket! – kiáltott valakinek a pince ajtaja felé.

A férfi a Gazdám mellé lépett.

– Megbízható emberekre van szükségem. Az olaszokkal folytatott háborúnk kezd elfajulni. Olyan emberek kellenek, akik nem kérdőjelezik meg, bármit is kérünk tőlük. Legyőzhetetlen katonák. Emellett azt is akarom, hogy az áruim engedelmesek legyenek. Azt akarom, hogy mindent megtegyenek, amit a vevők akarnak. Ha ez a drog, amit kifejlesztettél és az alany annak bizonyul, aminek mondd, meg fogunk tudni állapodni.

A Gazdám arrébb lépett. Odajött hozzám egy ór, és elkezdte meglazítani a láncaimat. Hintázní kezdtem a talpamon, miután a láncok a földre estek. A kezemre pillantottam, majd ökölbe szorítottam az ujjaimat, visszhangzott a ropogásuk a szobában.

A férfi zihálva lélegzett mögöttem. Vicsorogni kezdtem... *gyengeség...*

– 221-es, *t'avis mkhriv!* – A Gazdám megparancsolta, hogy forduljak meg, mire megpördült a testem. Leszegtem a fejemet, a lábaím a Gazdám felé néztek.

– 221-es, *mzad!* – A Gazdám megparancsolta, hogy álljak készen, mire ismét felszegtem a fejem. Hat férfi állt előttem. Hat vigyorgó férfi, törrel a kezükben.

A lávafolyam ismét végigperzselt a testemet, morgás morajlott fel a mellkasomból.

Klavs, klavs, klavs.

– 221-es, *t'avis mkhriv!* – kiáltotta ismét a Gazdám. Az őr egypár sait nyomott a kezembe. Egy pillanatra sem vettem le a szemem az előttem álló férfiakról – prédák voltak, semmi egyebek. Kiropogtattam a nyakamat, kis terpeszbe álltam, készen arra, hogy bármelyik pillanatban a zsákmányomra vessem magamat. Egyre gyorsabban száguldott a vérem, viszketett a tenyerem. Miszlikbe akartam vágni a rohadékokat.

A Gazdám mellett álló férfi megszólalt:

– Ők a legjobb embereim közül valók. Ha a kutyád le tudja őket győzni, megegyeztünk.

– Hányan haljanak meg? – kérdezte a Gazdám.

– Hányan? – dadogta a férfi. – Azt mondod, hogy *mindet* megöli, ha azt parancsolod neki?

– Addig öl, amíg azt nem mondom neki, hogy hagyja abba.

A férfi elém lépett. Rám szegezte apró, sötét szemét. Ráviczorogtam. Morogni kezdtem. Azonnal hátrébb lépett.

Végül vékony ajkát lassú mosolyra húzta, a szemében tűz gyulladt.

– Látni akarom, ahogy lemészárolja őket mind egy szálíg.

– 221-es – hangzott a Gazdám parancsa. Megfeszült a testem, megszorítottam a saiokat. – *Sasaklao!*

Mészárlás.

Abban a pillanatban előrelendültem. A hat férfi egyszerre vetette rám magát. Elöntötte az agyamat a vörös kód, és ütésre emeltem a kezemet. Vér spriccelt a mellkasomra.

Vágtam.

Beleztem.

Daraboltam.

Kibaszottul lemészároltam az összeset.

ELSŐ FEJEZET

LUKA

A Barlang

Szezonnyitó

Brooklyn, New York

PISLOGTAM... ÉS MEGINT PISLOGTAM. Kurvára nem használt. Nem tűntek el a fejből a képek.

Felemeltem a kezemet, és megfogtam a csomót a selyem nyakkenedőn, amit kényszerből viseltem, majd kilazítottam. Rohadtul nem kaptam levegőt.

Megfeszült minden izmom. Ültem abban a fojtogató magánpárhelyban, és a Barlang ketrecét néztem. A széles ablak tökéletes rálátást biztosított az egymást épp széttépő két harcosra.

Fülsiketítő volt a tömeg zaja; füttyültek és üvöltöztek, követelték, hogy a szezon első mérkőzésén vér folyjon.

Nem számított, mennyire próbáltam félrenézni, a tekintetem rendíthetetlenül a ketrecben harcoló két férfira szegeződött. Vadul kalapált a szívem, ökölbe szorult a kezem, és megfájdult az állkapcsom, annyira erősen szorítottam össze.

Minden bevitt ütésnél megrándult a lábam. Minden betonra spriccelt vértől, minden ketrecet körbefogó dróthoz csapódó testtől fájdalmasan a gyomromba hasított a féltékenység.

Ott akartam lenni, szét akartam tépni azokat a rohadékokat. Érezni akartam a kezemen a bokszerem hideg acélját, érezni, ahogy a tuskés pengék áthatolnak az ellenfelem húsán, látni akartam, ahogy távozik az élet a szemükből. Halált akartam hozni; ki akartam tépni valaki kibaszott lelkét.

Ki akart szabadulni a bennem lakozó szörny, én pedig vesztesre álltam a harcban, hogy kordában tartsam. Hat hónap... hat hónapja nem voltam a ketrecben, mégis minden porcikám azt kívánta, hogy térjek vissza. Azt súgta, hogy ott a helyem, hogy megérdemlem, hogy továbbra is harcolnom kelljen. Egyre szörnyűbb rémálmok gyötörték... egyre tisztábban emlékeztem a gyilkolásra... egyre nagyobb lett a büntudatom, és egyre megerősítőbb lett a szélmalomharc, amit azért vívtam, hogy beilleszkedjek ebbe a nyomorult világba. A világba, amiben egyre nehezebb és nehezebb volt létezni.

A rohadt életbe, kurvára nem kapok levegőt!

Előredőltem, majd beletúrtam a hajamba. Harcoltam a fejemben megjelenő gondolatok, ösztönök ellen. Egyszerre akartam átadni magamat a belső démonjaimnak, és magam mögött hagyni ezt a szaros küzdelmet, hogy ne érezzem, ahogy a halál közelsége átjárja a levegőt. Messze akartam kerülni a rohadt ketrectől. Több mint száz embert mészároltam le egy ilyen helyen. Az *egyetlen* barátomat is egy ketrecben öltem meg.

Összerázkódtam, ahogy felidéztem a 362-es arcát: a mosolyát, amikor gyerekként a Gulagban találkoztunk, és megtanított a túlélésre, aztán az arckifejezését, amikor elvettem tőle az életét és a

lehetőséget, hogy bosszút álljon azokon, akik arra ítélték, hogy egy kibaszott szörnyetegként éljen.

Semmi mást nem láttam magam előtt, csak a vörös ködöt. Ráültem a derekára, aztán belevágtam a tüskés öklömmel a nyakába. Semmi mást nem éreztem, csak haragot, mialatt a másik felfegyverzett öklöm felnyársalta a halántékát. Semmi mást nem éreztem, csak színtiszta elítéltséget, hogy lemészároljam Durovot, amikor felemeltem mindkét kezemet, és lesújtottam velük a 362-es mellkasára. Megütötte a fületem a haldokló hörgése, ami kizökkentett a dühből.

Megöltem. Figyeltem, ahogy a halál fagyos tekintete átszínezi sötét szemét. Figyeltem, ahogy eltűnik a harc okozta pír az arcáról, és egy utolsót dobban a szíve, míg végül már csak a csend fülsiketítő sikolya maradt.

– Bosszú... – préselte ki magából a vértől fuldokolva.

Megígértem neki, hogy bosszút állok azokon, akik a Gulag céljába juttatták, de még mindig rohadtul nem találtam őket; még mindig nem volt lehetőségem hidegvérrel megölni őket.

Úgy éreztem, cserben hagytam a 362-est, az egyetlen barátomat. És rohadtul nem tudtam ezzel együtt élni.

Megremegtem, ahogy megrohantak az emlékek. Túl hevesen vert a szívem, a vérem zubogása az ereimben fülsiketítően hangosnak hatott. Abban a pánikkal átítatott mozdulatlan másodpercben a tekintetem a ketrec közepére tapadt. Az egyik harcos éppen akkor ragadta meg a kiválasztott fegyverét – egy recés élű vadászkést –, és dőfte egyenesen az ellenfele szemébe. Hatalmas éljenzésben tört ki a tömeg.

Az apám és a Pakhan tapsolva felálltak, így fejezték ki a felsőbbrendűségüket a lenti vérszomjas tömeggel szemben. A vérszomjas tömeggel szemben, akik már ki is fizették egymásnak a tartozásukat,

és a következő küzdelemre fogadtak. A sok kétségbeesett és szadista rohadék köszönetét fejezte ki az orosz alvilág királyainak a halál barlangjáért.

Apám lenézett rám, és agresszíven bólintott. Ez volt a parancs, hogy én is álljak fel, tapsoljak, és úgy feszítsek az ablaknál, mint egy kibaszott isten, hogy megmutassam a Barlangba zsúfolódó rohadékoknak, hogy én vagyok a Bratva *knayza*, az orosz maffiaherceg. Az egyetlen örökös, aki az irányítás átvételére hivatott. Szüntelenül erősnek kellett mutatkoznunk.

De képtelen voltam megmozdulni. Az öltöny, amibe belekényszerítettek, rohadtul fojtogatott. A selyem nyakkendőtlől, habár már kilazítottam, úgy éreztem, mintha egy kibaszott póráz lenne rajtam, ami hozzáláncol a Bratvában betöltött szerepemhez, amit egyszerűen nem tudtam magamévá tenni.

Megpróbáltam megmozdulni, de egyszerűen nem voltam képes rászánni magamat, hogy felkeljek a székről. Egyre élénkebben láttam magam előtt, ahogy a 362-es elvérzett. Fuldokoltam.

Összeszorítottam a szememet, folyt a verejték az arcomról. Keztem elveszteni az eszemet. Kurvára kezdtem szétcsúszni.

Már hat hónapja tartott ez a rohadt kínzás. Hat kibaszott hónapja éreztem azt, hogy szép lassan megőrülök. A sok fájdalmas emlék és feltörő emléktöredék kiégette az agyamat.

Hirtelen talpra ugrottam, mire a Pakhan rám szegezte a tekintetét.

– Luka?

Forogni kezdett velem a szoba, összezártak a falak körülöttem.

Apám felém lépett.

– Fiam? Mi a baj?

De nem tudtam válaszolni. Ki kellett jutnom innen, ki ebből a kicsi, kibaszott dobozból.

Odabotladoztam a fémajtóhoz, ami elválasztott minket a tömegtől, és minden erőmmel nekiveselkedtem, hogy kinyissam, mire a felső sarokvasat egy az egyben kirántottam az ajtófélfából.

– Luka! Gyere vissza! – kiáltott utánam apám, ahogy eltűntem a sötét folyosón.

Ügyet sem vetettem rá. Ráfordultam a meredek lépcsőre, ami a zsúfolásig megtelt arénába vezetett.

– Tolsztoj úr? – szólt utánam az egyik gorilla, amikor elrohantam mellette.

Fejek fordultak felém, ahogy átverekedtem magam a szarháziak tömegén a ketrechez, hogy közelről láthassam a vérontást. Az összes rohadék kitért az utamból, érezték, hogy kettétépném őket, ha feltartóztatnának.

Egy folyosó felé tartottam. Az ismerős folyosó felé, amin korábban Raze-ként haladtam végig – az élet-halál harcot vívó harcosként, amivé gyerekként kondicionáltak. A folyosó felé, ahol a Barlang harcosaként éltem, ahol az éjszakáimat töltöttem, és mindössze egyetlen dologon járt az eszem: hogy bosszút álljak Alik Durovon, a gyerekkori barátomon, aki az apjával erre a gyilkolással teli életre kárhoztatott.

Ügyet sem vetve a szűk helyen összepréselődő edzőkre és harcosokra, betántorogtam a korábbi öltözőmbe. A vállammal belöktem az ajtót, beléptem, és becsaptam magam mögött. Kizártam a világot.

Itt csend volt, semmilyen zaj sem baszakodott az agyammal. Itt biztonságban éreztem magamat.

A szoba közepére sétálva lerúgtam a bőrcipőmet, és éreztem a betonpadló hidegét a talpamon. Hátravetettem a fejemet, és a fal repedésén beszűrődő holdfényben megállva letéptem a nyakkendőmet. Remegett a kezem. Felhördültem, mert nem tudtam az ingemet

kigombolni. Megragadtam a drága anyagot és jó erősen megrántottam, amitől az kettészakadt, a darabjai a földre hulltak.

Csupasz felsőtesttel álltam, zihált a mellkasom, levegő után kapkodtam. Próbáltam megnyugodni... a jelenlegi életemre gondolni, távol a Gulag szaráságaitól. De fikarcnyit sem segített.

A falhoz léptem, és a hideg, kemény kőnek támasztottam a tenyeremet. Becsuktam a szememet, és a lélegzésre koncentráltam. Eszembe jutott a régi önmagam. Úgy éreztem, mintha *ő* lennék. Raze. Mintha a 818-as lennék, az élet-halál harcos. Mintha a grúz Gulag halálhozója lennék. Luka Tolsztoj rohadtul idegen volt számomra. A New York-i orosz Bratva *knayza* kibaszottul idegen volt számomra.

Ugyanaz az érzés járt át, mint akkor: hogy hogyan kell ölni, hogyan használjam a pengékkel ellátott bokszeremet úgy, hogy a lehető legnagyobb fájdalmat okozzam... és én kurvára átadtam magam neki. Ismerős volt... végre *önmagam* voltam.

Hirtelen egy kéz ragadta meg a vállamat. Ismertem az érzést. A Gulag-örök támadását. Évekig a „baszójátékuk” voltam, a bántalmazó pöcsök bokszsáska. Az ör érintése azonnal visszarepített ahhoz az elveszett gyerekhez, aki akkor voltam. Megfordultam, elkaptam a rohadék nyakát, majd a falhoz szorítottam. Vörös köd öntötte el az elmémet. Összepréseltem a fogamat, majd felemeltem a seggfejt a földről.

Senki nem fog bántani... *soha többé*. Már erősebb voltam. Keményebb. Egy kibaszott hidegvérű gyilkossá kovácsoltak.

A férfi belém vájta a körmeit, ziháló lélegzete zúgott a fülemben, de én még erősebben szorítottam. Teljesen felpörögtem az ismerős érzéstől, amit egy élet kioltása adott.

A csapkodó barom elernyed a kezemben, én pedig még erősebben szorongattam, majdnem kitortem a nyakát. Meg fog dögleni a rohadék. Többször már nem fog megerőszakolni. Többször már nem fog belökni a ketrecbe, hogy megöljek még egy ártatlan gyereket. *Én* is ártatlan gyerek voltam. Meg fog halni a szemét. Lassan, fájdalmasan fog meghalni a kezeim között. Többé nem érnek hozzám. Többé nem taszítanak abba a rohadt ketrecbe...

– Luka!

Túlságosan lefoglalt a gyilkolás, a löket, amit az érzés adott, ahogy az őr pulzusa lassan, akadozva elhalt a nyakában, ezért nem hallottam az ajtó nyitódását. Egy rohadt diasorozat futott az elmémben. Egy elbaszott diasorozat a gyilkolásaimról: gyerekekről, akik az életükért könyörögtek, örökről, akik az arcomba nyomták a fegyvereiket, ha nem csináltam ki azokat a srácokat. Fájdalom, kínzás, nemi erőszak, vér. Olyan kurva sok vér...

– Luka, hagyd abba! – hatolt át egy távoli, de ismerős hang viharos elmémén.

Megráztam a fejemet.

– Luka, tedd le!

Megnyugtató ez a hang. Ismertem ezt a hangot. Lelassult tőle a szívverésem. Megnyugtató... ki...mi...?

– Luka, *lyubiv moya!* Gyere vissza hozzám! Itt vagyok. Gyere vissza! Küzdj az emlékek ellen! Küzdj ellenük, gyere vissza!

Ki... Kisa...Az én Kisám...? A megnyugtató hangra becsukódott a szemem, és újabb emlékek villantak fel... egy fiú és egy lány a tengerparton... csókolóztak... szeretkeztek... kék szemek... barna szemek... egy lélek... elveszett szerelem... megtalált szerelem... esküvő... szerelem... hatalmas szerelem.

Kisa.

Felpattant a szemem, levegő után kapkodtam. A szabad kezem remegett az oldalamon, úsztam az izzadságban. A másik karomat még mindig a magasba tartottam, és ahogy követtem a tekintetemmel, láttam, hogy olyan erősen szorítom egy férfi nyakát, akár egy satu... egy férfi nyakát; egy férfit, akiről azt állította az elmém, hogy ismerem.

Összezavartak a történetek. Hátrébb léptem, és elengedtem a férfit, aki zihálva földre rogyott, kapkodva vette a levegőt, küzdött az oxigénért.

Addig hátráltam, amíg nekiütődött a hátam a falnak. Léptek zaját hallottam, de nem tudtam felemelni a tekintetemet. Mozdulatlanul kuporogtam a padlón. Felhúztam a térdemet, a kezembe ejtettem a fejemet.

– Viktor? Viktor, jól vagy? – szólt a korábban hallott női hang.

Felnéztem, és megpillantottam őt, az én Kisámat, a *solnyshkómat*. Előrehajolt, a kezét a férfi...

Összerándult a gyomrom.

Viktor. Viktor, az edzőm, aki segített legyőzni Alik Durovot.

Néztem, ahogy Viktor szeme lecsukódik, és úgy éreztem, lángra kap a Gulag-tetoválas a mellkasomon. A hatalmas és széles 818-as. Kisa segítségül hívta a gorillákat.

Berohant a Pakhan két embere. Én csak figyeltem őket. Olyan volt, mint egy lassított felvétel. Kisa odébb lépett, ők pedig talpra segítették Viktort. Néhány másodpercen belül a gorillák kihúzták elernyedtestét az öltözőből. Metsző fájdalmat éreztem, mintha tört szúrtak voltak a gyomromba.

Ökölbe szorult a kezem, amikor rájöttem, mit tettem. *Majdnem megöltem Viktort.*

Csendesen becsukódott az ajtó. Hallottam a zár kattanását. A két vasretesz a helyére csúszott, hogy bent tartson.

Lágy léptek közeledtére lettem figyelmes, majd édes virágok illata vett körbe, és töltötte meg az orromat.

Solnyshko.

Gyengéd ujjak simogatták meg a kezemet. Megrezzentem, és elkaptam, küzdöttem a késztetés ellen, hogy öljek, fájdalmat okozzak, megnyomorítsak, lemészároljak.

– Luka, nézz rám! – utasított Kisa, de én nem emeltem fel a tekintetemet. – Luka! – ismételte meg határozottabb hangon. – Nézz fel!

A fogamat összeszorítva felnéztem, és a tekintetem egy tökéletes, kék szempárral találkozott.

Kisáéval. A feleségemével.

Szeme megtelt könnyel, oldalra döntötte a fejét, és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az arcomat.

– Luka...

– Ne! – vicsorogtam. Még jobban nekisimultam a falnak, félre-löktem a kezét. – Ne érz hozzám! Nem akarlak bántani.

Kisa hátrahőkölt. Tudtam, hogy figyel engem. Éreztem, ahogy égeti a tekintete a bőrömet. Úgy tűnt, órákig ültünk így csendben. Végig ökölbe szorítottam a kezemet, csak úgy dübörgött a düh a véremben. Aztán Kisa hirtelen felállt. Megfeszültek az izmaim; tudtam, hogy elmegy. A gondolattól, hogy magamra hagy, újra felgyorsult a szívverésem.

De nem ment el. Nem az ajtó felé vette az irányt. Nem hagyott ott. Csendben maradt, csak a ruhája suhogása hallatszott.

Nem néztem fel. Ahelyett próbáltam lenyugtatni az előtörni készülő dühömet. De aztán egy kéz ragadta meg az enyémet, és egy meleg testre tapasztotta a tenyeremet.

Felkaptam a fejemet, és láttam, hogy Kisa mellettem térdel. Pánt nélküli, hosszú, fekete ruhájának felső része a derekáig le volt tolva, fedetlenül hagyva tökéletes melleit. Csupasz mellére szorítottam a tenyeremet. Elszakítottam a tekintetemet a látványtól – a rohadtul őrijító látványtól –, hogy a szemébe nézzek. A hajthatatlan elszántság és az odaadás egyvelegével telt meg a tekintete. Nem volt bennük semmi más, csak szerelem.

Lerombolta minden falamat.

Magánál tartva az irányítást, Kisa még erősebben szorította a tenyerem a mellére. Megkeményedett a farkam, ahogy a kezeim között éreztem az asszonyomat. Megmozdította a lábait, elengedett – a szeme viszont azt mondta, hogy ne vegyem le a kezemet a melléről –, majd feltolta a ruhája alját.

Felgyorsult a lélegzetem, ahogy megláttam a csipkebugyiját. Elszállt minden dühöm, amikor kikötötte az oldalán a masnikat, és a bugyija a földre hullt.

Szóhoz sem jutottam, ahogy a feleségem – a kurvára gyönyörű feleségem – lovaglólásban elhelyezkedett a combomon, és végighúzta rajtam a csupasz punciját.

Erősebben szorítottam a meleg melleit. Eközben az ágaskodó farkam nekifeszült a nadrágomnak. Kisa kapkodni kezdte a levegőt, ahogy a csiklója végigcsúszott a felsőtestemen. A fülemhez nyomta a száját.

– Szeretlek, édes! Az enyém vagy. Minden rendben. Itt vagyok...

Megkönnyebbültem a szavai hallatán, a szemem becsukódott, és máris megnyugodtam.

– Kisa... – suttogtam, de a torkomon akadtak a szavak.

Az ajkamra nyomta az egyik ujját.

– Csss, *lyubov moyá*, csak... csak... szeress – mondta szinte alig hallhatóan. – Hagyd, hogy mindenemmel szeresselek. Hagyd, hogy biztonságban érezd magad mellettem. Legyél Luka, a fiú, akinek a lelke a lelkem másik fele.

És működött. Az öltöző padlóján szeretkeztünk, és Kisa visszahozott az életbe. Elkergette a démonjaimat és a fájdalmat. Miközben az aktus után még mindketten pihegtünk, felé nyúltam, és anélkül, hogy a tekintetemet levettem volna a szeméről, így szóltam:

– Saj... sajnálom.

Ellágyult az arca.

– Sose kérj bocsánatot! A férjem vagy, a szívem, a lelkem.

Csak most kezdtem el felfogni igazán, hogy mi is történt, és szégyenemben becsuktam a szememet. Kisa minden bizonnyal megérezte, hogy feszült lettem, mert ő is az lett.

– Annyira nagyon szeretlek, Luka! – suttogta remegő lélegzettel.
– Remélem, tudod.

A hangjában megbújó fájdalom és szomorúság élesebb volt, mint bármelyik fegyver, amit valaha a ketrecbe vittem magammal.

– Luka? – próbálta megtörni a hallgatásomat, majd lassan hátrébb húzódott, hogy lássa az arcomat. Ismét könnyek csillogtak a szemében. – Szeretlek!

Az állam alá nyúlt, és megemelte a fejemet.

– Beszélj hozzám! Ne zárd ki! – Pislognia kellett, hogy felszárítsa a könnyeit. Szípozott, hogy megakadályozza, hogy sírva fakadjon. Azután letörölte a kiszökő cseppeket. – Mi történt az imént? Mi történt Viktorral? Miért rohantál el Papa és Iván elől? Elmulasztottad leróni a Bratva iránti kötelességedet.

Kimerült voltam, remegve fújtam ki a levegőt.

Teltek a másodpercek. Hallottam, ahogy Kisa frusztráltan sóhajtott, majd megragadta az arcomat.

– Luka, nézz rám!

Vonakodtam, de kényszerítettem magamat, hogy rápillantsak. Az arcára összpontosítottam. Olyan rohadtul gyönyörű volt! Ki nyújtotta a kezét, a karikagyűrűmért nyúlt, és az arcom elé emelte.

– Látod ezt? Házasok vagyunk. Megfogadtuk Isten és a családunk színe előtt, hogy mindig ott leszünk egymásnak, jóban-rosszban. – Aztán fogta a kezemet, és a mutatóujjammal a bal szememre mutatott. – Egymásnak teremtettek minket. Ez azt jelenti, hogy meg kell osztanod velem a fájdalmadat, el kell mondanod, hogy mikor és miért vagy boldogtalan.

A Kisa arcán tükröződő szomorúság már túl sok volt. Megszorítottam a kezét, az ajkamhoz emeltem, és megcsókoltam a kézfejét.

– Boldog vagyok veled. Én... – Vettem egy mély lélegzetet, majd hozzátettem: – Előtted nem is tudtam, hogy lehetek boldog.

A könnyei meztelen mellkasára potyogtak.

– Ne sírj, *solnyshko!* – nyögtem.

– De nem vagy boldog! A karomban tartalak, amikor alszol. Látom, amikor fel-alá járkálsz, amikor az elmédet sötét gondolatok mérgezik. – Kisa arcon csókolt, és a tekintetével a szememet fürkészte. – Egyre rosszabb az állapotod, *lyubov moya*. Valami aggaszt téged.

A torkából halk zokogás tört fel, én pedig ösztönösen a mellkasomhoz húztam.

– Ne sírj! – könyörögtem elcsukló hangon. – Nem bírom nézni, hogy sírsz.

– Akkor mondd el, hogy mi játszódik le a fejedben! Mondd el, hogy mi kísért, ami megakadályozza, hogy boldog legyél az új életünkben.

– A 362-es – passzíroztam ki magamból. – Bosszút esküdtem azok ellen, akik ártottak neki. Azok ellen, akik a Gulagba juttatták.

Ökölbe szorult a kezem Kisa háta mögött, és remegni kezdett. Visszatért a frusztráció, a düh, ahogy a 362-es véres, halott arca megjelent előttem.

Kisa megmerevedett a karomban.

– A Papáink keresik a felelősöket.

– Már *túl sok* idő telt el – feleltem durvábban, mint szándékoztam.

– Tudom – mondta halkán.

– Meg kell tennem. Helyre kell hoznom. – Megfeszültem, mert tudtam, mit fogok mondani. – Meg kell ölnöm őket. Muszáj. Hogy tovább tudjak lépni.

Kisa megdermedt a karjaimban. Tudtam, hogy gyűlöli a gondolatát is, hogy újra gyilkoljak. Sosem tudná megérteni, mit tett értem a 362-es.

– Még a nevét sem tudom. Egy számként halt meg. Egy kibaszott rabszolgaként. Nincs név a sírján. – Hangosan fújttam, ahogy a jeletlen sírra gondoltam. A férfi sírjára, aki életben tartott a Gulagban eltöltött gyermekéveim alatt, a férfiera, aki megtanított a túlélésre, és aki felnőtt férfiként kiszabadított. A testvérem volt, és a halálban névtelen maradt. – Remegett az öklöm, a gyomromat belülről lángok mardosták. – Nincs becsülete. Elvesztette, amikor a bokszerem éles pengéi elvették az életét. Engem kért meg, hogy állítsam helyre a becsületét. *Engem*. Nem más.

Kisa szó nélkül hátrébb húzódott, de láttam a szemében, hogy megért. A mellkasomra, majd a jobb karomra sodródott a tekintete. Felemelte a kezét, és végigsimított a bőrömön.

– Ki kell tisztítani a sebeket a karodon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lepillantottam, és láttam, hogy Viktor körmei felszakították a bőrömet. Sebhelyes karom nagy részét alvadt vér borította. Összevontam a szemöldökömet, és megkérdeztem:

– Nagyon megsérült?

Kisa abbahagyta a simogatást, az ujjai mozdulatlaná váltak a testemen.

– Rendben lesz.

Lehajtottam a fejemet, mire Kisa erősen átkarolta a nyakamat, és szorosan hozzám bújt. Szétnyitottam az ujjaimat, és hosszan sóhajtvá átkaroltam Kisa meztelen hátát, aztán belecsókoltam vékony nyakába.

– Ki fogjuk deríteni, kik voltak a 362-es elrablói. Megígérem. Ráfogunk jönni, hogyan tudsz élni itt, idekint. Hogyan lehetsz a tőled telhető legjobb *knyaz*.